

РЕШЕНИЕ

№ 80

гр. Враца, 04.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – ВРАЦА, I-ВИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ** в публично заседание на седемнадесети септември, през две хиляди
двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Евгения Г. Симеонова

Членове: Пенка Т. Петрова
Камелия Пл. Колева

при участието на секретаря Галина Ем. Вълчкова
като разгледа докладваното от Камелия Пл. Колева Въззивно гражданско
дело № 20211400500270 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и следващите от Гражданския процесуален кодекс
/ГПК/.

Образувано е след като с решение № 72/02.06.2021 г. по гр. д. № 3478/2020 г. по описа
на Върховен касационен съд по жалба на В. С. В. от с. ***, Община Хайредин, е отменено
решение № 94/13.03.2020 г. по в. гр. д. № 728/2019 г. по описа на Окръжен съд – Враца в
частта, с която е потвърдено решение № 87/02.04.2019 г по гр.д. № 549/18 г по описа на
Районен съд - Козлодуй, в частта, в която е отхвърлен предявеният от В.С. В. иск по чл. 33
ал. 2 ЗС за признаване правото му като наследник на В. С. Д. да изкупи дела на
наследниците Г. П. Г., Д. П. Г., Н. ХР. Н., Г. ХР. Н., Й. В. П., П. В. П., В. М. В., К. АЛ. В., М.
Д. К., Р. Д. М., Г. В. ХР. и Т. В. Г., прехвърлен на А. Н. Н. чрез договор, сключен с
нотариален акт № 169, том VII, рег. № 10936, д. № 867/22.11.2017 г. на нотариус В. М.,
вписан в регистъра на Нотариалната камара под № ***, с район на действие – районът на
Районен съд – Козлодуй и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на Окръжен
съд – Враца.

След връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд
предметът на производството е въззивната жалба на В. С. В. от с. ***, Община Хайредин,
подадена чрез пълномощника му адв. Н. В. В. от АК-София, против решение №
87/02.04.2019 г по гр.д. № 549/18 г по описа на Районен съд - Козлодуй, в частта, с която е
отхвърлен предявеният от В. иск по чл. 33 ал. 2 ЗС. В останалата си част решение №

87/02.04.2019 г по гр.д. № 549/18 г по описа на Районен съд – Козлодуй е влязло в сила.

В жалбата се навеждат доводи за неправилност на изводите на районния съд, че доказването на момента на узнаване на продажбата е в тежест на ищеца и че той не е спазил двумесечния срок за подаване на иска по чл. 33, ал. 2 ЗС. В подкрепа на това си становище жалбоподателят се позова на съдебна практика, обобщавайки възприетото с нея разбиране, че срокът по чл. 33, ал. 2 ЗС започва да тече от момента на узнаването за осъществяване на продажбата, а не от продажбата. В продължение посочва, че в случая 2-месечния срок не е следвало да тече от деня на нотариалния акт - 22.11.2017 г., тъй като не е знаел за него, а и по делото не било доказано кога е узнал за процесната сделка /замяна/. Поради това счита за неправилен извода на съда, че в негова тежест е било да докаже момента на узнаване от негова страна за замяната през 2017 г, и противоречащ на съдебната практика, според която доказването на този факт е в тежест на ответниците, които са направили възражението, че не е изпълнен срока по чл. 32, ал. 2 ЗС с отговорите си на ИМ.

Иска се жалбата да бъде уважена и да се отмени решението на Районен съд - Козлодуй в обжалваната части, като се постанови друго решение от ВОС с уважаване на исковата претенция. С жалбата не се представят нови доказателства и не се прави искане за събирането на такива.

В срока за отговор на въззивната жалба на В.В. такъв е постъпил от Г. В. ХР. от гр. София и от Т. В. Г. от гр. София, чрез пълномощника им адв. М. М. от ВрАК. С отговора се оспорва изцяло въззивната жалба на В. С. В. като неоснователна. Заявява се, че първоинстанционният съд правилно е приел в мотивите си, че ищецът /В.В./ е този, който има задължението да докаже момента на узнаването си за процесната сделка /замяна/ и че е спазил 2-месечния преклузивен срок за предявяване на иска по чл. 33, ал. 2 ЗС.

Другите страни по делото не са депозирали писмени отговори по въззивната жалба на В. С. В..

Пред въззивния съд въззивникът-ищец В.В. и въззивницата А. Н. представиха договор за спогодба между тях, който да бъде одобрен като съдебна спогодба, с цел разрешаване на спора по настоящото дело. С протоколно определение от 17.09.2021 г. съдебният състав отказва да одобри представения договор с мотивите, че страни по него следва да бъдат всички участници по делото с оглед качеството им на необходими задължителни другари, както и защото сключването на спогодба по конститутивен иск, какъвто е този по чл. 33, ал. 2 ЗС, е недопустимо.

В откритото съдебно заседание по делото въззивникът-ищец В.В., редовно призован, се явява лично и с адв. В.. В съдебното заседание адв. В. уточнява, че правото на изкупуване се предявява пред съда с оглед постановеното и влязло в сила решение по останалата част от исковите за 40/84 ид. част от процесния имот. В устните състезания по делото адв. В. моли да бъде уважен иска за правото на изкупуване от страна на ищеца В.В. на 40/84 ид. части от описания в исковата молба и установен по делото недвижим имот при цена от 1100,00 лева за 1 дка, като бъде определен 1-месечен срок за заплащане на цената. Посочва, че тази цена не е спорна по делото, същата е установена от доказателствата в него и е призната от ответниците. Претендира присъждането на направените пред настоящата и касационната

инстанция разноси, като иска солидарното осъждане на ответниците за тях.

Въззивницата А.Н., редовно призована, се явява лично. В хода на устните състезания моли искът по чл. 33, ал. 2 ЗС да бъде уважен при посочените от адв. В. условия.

Въззивниците Д.Г. и Г.Г., редовно призовани, се явяват лично пред съда и в хода на устните състезания предоставят на съда да се произнесе по предявения иск.

Въззивниците В. М. В., П. В. П., К. АЛ. В., Й. В. П., Г. ХР. Н., Р. Д. М., Н. ХР. Н., М. Д. К., редовно призовани, не се явяват и не се представляват в откритото по делото съдебно заседание.

Въззиваемите В. В. В., Г. В. ХР. и Т. В. Г. редовно призовани, не се явяват и не се представляват в откритото по делото съдебно заседание.

С определението си по чл. 267 ГПК с оглед дадените от Върховния касационен съд указания в решение № 72/02.06.2021 г. по гр. д. № 3478/2020 г. по описа на същия съд е разпределена отново доказателствената тежест между страните по предявеният от В.В. иск по чл. 33, ал. 2 ЗС. На страните е дадена възможност с оглед така разпределената отново доказателствена тежест да посочат и представят доказателства, каквито пред въззивния съд не бяха посочени и представени.

За да се произнесе по спора, съдът съобрази следното:

Районен съд – Козлодуй е бил сезиран с искова молба, уточнена с молба от 16.10.2018 г., от В. С. В. от с. ***, Община Хайредин, срещу Г. П. Г., Д. П. Г., Н. ХР. Н., Г. ХР. Н., Й. В. П., П. В. П., В. М. В., К. АЛ. В., М. Д. К., Р. Д. М., Г. В. ХР. и Т. В. Г., В. В. В. и А.Н. Н., с която е предявил **три обективно съединени иска:**

- иск за обявяване за нищожен като привиден на договор за замяна, сключен с нотариален акт № 169, том 7, дело № 867/2017 г. на Нотариус В. М. и за обявяване на същия като действителен договор за покупко-продажба на 4/6 идеални части от имот представляващ нива с площ 107. 300 дка., трета категория в местността "Шишковското", имот № 008015 в землището на с. ***, общ. Хайредин, с правно основание чл. 26, ал. 2 ЗЗД и чл. 17, ал. 1 ЗЗД;

- иск по чл. 33, ал. 2 ЗС за изкупуване като съсобственик на процесните идеални части продадени от останалите съсобственици с нотариален акт № 169, том 7, дело № 867/2017 г. на Нотариус В. М. и

- установителен иск за собственост по чл. 124, ал. 1 ГПК за установяване по отношение на ответниците, че той притежава 44/84 идеални части от недвижим имот, нива с площ 107. 300 дка., трета категория в местността "Шишковското", имот № 008015 в землището на с. ***, общ. Хайредин.

Първите два иска ищецът В.В. е насочил срещу Г. П. Г., Д. П. Г., Н. ХР. Н., Г. ХР. Н., Й. В. П., П. В. П., В. М. В., К. АЛ. В., М. Д. К., Р. Д. М., Г. В. ХР. и Т. В. Г. и А.Н. Н., а последният поддържа срещу всички ответници, в това число и срещу В. В. В..

В обстоятелствената част на исковата молба ищецът е изложил твърдения, че ответниците /първите дванадесет от тях/ през 2017 г. по силата на нот. акт № 169, том 7, дело № 867/2017 г. на Нотариус В. М. са сключили договор за замяна с лицето А.Н., като са заменили 4/6 ид.ч. от нива с площ 107. 300 дка., трета категория в местността

"Шишковското", имот № 008015 в землището на с. ***, общ. Хайредин, с 35 тона царевица /реколта 2017 г/. Посочил е, че това е привидна сделка и с нея е прикрита действителната такава - покупко-продажба на 4/6 ид. ч. от зем. имот, тъй като всички участници в замяната са получили пари, а не царевица. Заявил е, че той – В.В., не е бил поканен да участва в посочената сделка – замяна, и е научил за нея през март 2018 г от свои близки, след като ответниците са се похвалили, че са получили пари от зем. им наследствена земя. Ищецът е заявил, че притежава 44/84 ид. ч. от процесната зем. земя от 107,3 дка, тъй като имал нот. публично завещание от общия наследодател В. С. Д. в полза на неговия баща, респективно той като наследник, както и дял от саморъчно завещание от наследничката на общия наследодател – дъщеря - б.ж. П. Д., поради което той бил собственик на 44/84 ид.ч., а А.Н. не е могла да стане собственик по силата на сделката – замяна, на всичките 56/84 ид.ч. / т.е 4/6 посочени в нот. акт/.

В срока за отговор първите десет ответници са подали такъв чрез адв. О., в който са заявили становище, че не са знаели за двете завещания посочени от ищеца в исковата молба, като са оспорили саморъчното завещание на б.ж. П. Д. с довода, че липсва нейния подпис, въпреки че имало изписани три имена, което не било подпис. Освен това са оспорили нот. публично завещание на общия наследодател В. Д. от 1943 г с аргумента, че с него е накърнена запазената част на останалите наследници, тъй като е завещал 1/3 ид.ч. от наследството си само на единия си син- С. В. Д.. Направено е искане за допълване на зап. част и възстановяване на същата на наследниците на три колена - на низходящите на общия наследодател В.Д., а именно: на наследниците на Т. В. П., на В. В. В. и на Д. В. П. общо по 1/36 ид.ч. Направено е и възражение за придобиване по давност на ид. части от наследствения имот, тъй като не са знаели за завещанията, при което те – ответниците, са били владетци на ид. части, а не държатели. Заявяват още с отговора, че признават, че са получили пари по 1100,00 лева на декар от А.Н., а не царевица по сключената сделка - замяна през 2017 г, както и че искът на В.В. по чл. 33, ал. 2 ЗС е неоснователен, тъй като бил предявен извън 2-месечния срок, т.е. налице била преклузия. С отговора ответниците са поискали обявяване за нищожно на саморъчното завещание на б.ж. П. Д. в полза на племенницата й Г. С.; намаляване на завещателното разпореждане по чл. 30 ЗН с 12/432 ид.ч. от В. Д. в полза на С. Д. и възстановяване запазената част на посочените наследници-ответници, поискали това възстановяване от три колена.

В срока за отговор А.Н., чрез адв. О., подава такъв, с който е изложила твърдения, че В.В. няма отношение към привидната сделка- замяна, тъй като не е участвал в нея, поради което трябвало да бъде конституиран като сънаследник. Ответницата Н. е признала, че при извършената сделка – замяна, на практика ответниците са получили пари, за което са подписали РКО от № 1 до № 12 от исковата молба, по 1100,00 лева на декар за ид. част на всеки от тях и РКО са приложени с отговора. Изложени са твърдения, че искът по чл. 33, ал. 2 ЗС е предявен от ищеца извън преклузивния 2-месечен срок и следва да бъде отхвърлен.

В срока за отговор Г.Х. и Т.Г., чрез адв. М. от ВрАК, също подават такъв, в който са изложили, че не са получили от А. Ц. сумата от 19 680 лева при извършената замяна. Посочили са, че ордерът бил подписан дни преди самата сделка, в която те участвали, но

само като гаранция, без реално да са получили тази сума. Изложили са доводи, че завещанието на б.ж. П. Д. не е породило своето действие. Оспорили са като неоснователни претенциите за нищожност поради привидност на договора за замяна от 22.11.2017 г. Възразили са, че срокът за предявяване на иска от ищеца по чл. 33, ал. 2 ЗС бил преклузивен - 2 месеца, и тъй като бил пропуснат, искът следвало да бъде отхвърлен.

В. В. В. от гр. Враца е конституиран служебно от съда като страна по делото с оглед качеството му на наследник на общия наследодател б.ж.В. Д..

В дадения му срок е подал писмен отговор, в който е поддържал, че не е участвал в договора за замяна от 22.11.2017 г. и не е знаел за него. Оспорил е иска на В. СТ. В., че е собственик на 44/84 ид.ч. от насл. имот, както и иска му по чл. 33, ал. 2 ЗС. Оспорил е саморъчното завещание на П. Д. с довода, че не било подписано с нейните имена. Оспорил е и нот. публичното завещание от 1943 г на общия наследодател с аргумента, че се е разпоредил с по-голяма част от разполагаемата и счита, че и неговата наследствена част е била накърнена с 1/36 ид.ч. Поискал е да се намали завещателното разпореждане на б.ж. В. Д. от 1943 г в полза на С. В. Д. и да му се възстанови запазената част.

Пред районния съд са събрани писмени и гласни доказателства, след анализа на които е прието от фактическа страна, че ищецът В. С. В. е един от наследниците на общия наследодател В. С. Д., починал през 1953 г, който оставил след себе си като наследници преживялата го съпруга Г. Д., починала през 1968 г и седем деца, които са починали и оставили за свои наследници ответниците от исковата молба от № 1 до № 12. Ответница №13 - А.Н. е страна по договора за замяна от 22.11.2017 г, обективиран в нот. акт № 169/11 г на нотариус В. М.- РС гр. Козлодуй.

Позовавайки се на приложеното по делото решение № 6246/05.09.1997 г. решаващият състав е приел, че е възстановено правото на собственост върху процесния имот, представляващ нива с площ от 107. 300 дка., трета категория в местността "Шишковското", имот № 008015 в землището на с. ***, общ. Хайредин, на наследниците на общия наследодател В. Д. поч. 1953 г. Съобразно приетото по делото нот. публично завещание от 13.04.1943 г, съдът е заключил, че приживе В. Д. е завещал на своя син С. В. Д. 1/3 от всички свои движими и недвижими имоти. Съгласно саморъчно завещание от 08.06.1993 г от П. Д. - дъщеря на общия наследодател В. Д., е установил, че тя е завещала на племенницата си Г. С. Ц. всичките си полски имоти. Завещанието е обявено на 31.07.2008 г от нотариус А.К. - СВ в гр.Козлодуй. Установено е съгласно приложените удостоверения, че М. и Т. С. Ц. са се отказали от наследството на своята майка - Г. Ц. - племенница на завещателката П. Д.. Прието за установено е съобразно представеното удостоверение за идентичност на имената, че П. Т. Д. и П. В. Д. са едно и също лице.

Прието е, че с нотариален акт № 169, том 7, дело № 867/2017 г. на Нотариус В. М. е извършена замяна на 4/6 идеални части от имот, представляващ нива с площ 107. 300 дка., трета категория в местността "Шишковското", имот № 008015 в землището на с. ***, общ. Хайредин нот. акт №169/22.11.2017 г срещу 35 т. царевица между ответниците Г. П. Г., Д. П. Г., Н. ХР. Н., Г. ХР. Н., Й. В. П., П. В. П., В. М. В., К. АЛ. В., М. Д. К., Р. Д. М., Г. В. ХР. и Т. В. Г., от една страна, и ответника А. Н. Н. – от друга.

При така изложената фактическа обстановка, районният съд е изградил правните си изводи относно основателността на всеки един от исквете. Исква по чл. 26, ал. 3 във връзка с чл. 17, ал. 1 ЗЗД е приет за основателен, тъй като договорът за замяна, обективиран в нотариален акт № 169, том 7, дело № 867/2017 г. на Нотариус В. М., е счетен за нищожен като прикриващ покупко-продажба с мотива, че от приложените по делото разходни касови ордери се установява, че собствеността е прехвърлена срещу заплащането на парични суми. Искът по чл. 33, ал. 2 ЗС обаче е отхвърлен с мотива, че срокът за предявяването му е пропуснат, поради обстоятелството, че ищецът не е изпълнил тежестта си да докаже твърдения от него момент на узнаване за извършването на сделката – м. март 2018 г. В тази връзка съдът не е дал вяра на показанията на разпитания по делото свидетел с довода, че последният е заявил в разпита му, че узнаването е станало през месец март 2017 г., а сделката е сключена на 22.11.2017 г., което свидетелства за липса на ярък спомен относно това обстоятелство. За да приеме крайния си извод за неоснователност на иска поради пропускане на срока за предявяването му, съдът се е позовал и на обстоятелството, че на 01.12.2017 г. ищецът се е снабдил с удостоверение за приемане на наследството на сестра си – Г. Ц., което косвено доказвало знанието му за сделката към този момент. Искът по чл. 124, ал. 1 ГПК за признаване за установено, че ищецът е собственик на 44/84 ид. части от процесния имот е приет за частично основателен, а именно, че ищецът В.В. е собственик на 17/42 или 34/84 ид. части от процесния имот, а в останалата част искът е отхвърлен. За постановяването на този резултат районният съд е приел, че и двете завещания са действителни. По направеното възражение за накърнена запазена част със завещанието от 1953 г. съдът е заключил, че за тази преценка е приложим чл. 14 и чл. 29 от ЗН изм. ДВ бр. 60/1992 г., съобразно които разполагаемата част от наследството на В. С. Д. е в размер на 1/6 ид. част, а не на 1/3, поради което е заключил, че наследодателят в нарушение на закона се е разпоредил с двойно повече – 1/3 ид. част. Така съдът е приел, че запазената част за наследниците остава 5/6, които се поделят между седемте деца на наследодателя, които от своя страна получават по 5/42 ид. части. Съдът е съобразил, че ищецът е получил дела на баща си от 5/42, както и завещаната му 1/6 ид. части, наследствения му дял от сестра му и частта, получена от завещанието на П. Д. 5/42 ид. част, поради което е достигнал до извода, че ищецът В.В. притежава 17/42 ид. част или 34/84 ид. част, в какъвто размер е уважил и иска. Съобразно отхвърлената и уважената част от исквете, с решението са определени и разностите по делото.

Настоящият съдебен състав, като съобрази наведените оплаквания в жалбата, становището на въззиваемите страни и събраните по делото доказателства, основавайки се на своето вътрешно убеждение, приема за установено от фактическа страна следното:

Установява се от представените по делото акт за смърт, удостоверения за наследници и преписка по възстановяване правото на собственост върху процесния недвижим имот, че нива с площ от 107,300 дка., трета категория в местността "Шишковското", имот № 008015 в землището на с. ***, общ. Хайредин, принадлежи на наследниците на общия наследодател В. Д., починал през 1953 г., които са страни по настоящото дело, с изключение на

въззивницата А.Н..

Безспорно между страните с оглед процесуалната съдба на делото е обстоятелството, че с договора за замяна от 22.11.2017 г, обективизиран в нот. акт № 169/11 г на нотариус В. М. - РС гр. Козлодуй, част от съсобствениците на посочения по-горе имот - Г. П. Г., Д. П. Г., Н. ХР. Н., Г. ХР. Н., Й. В. П., П. В. П., В. М. В., К. АЛ. В., М. Д. К., Р. Д. М., Г. В. ХР. и Т. В. Г., от една страна, и А. Н. Н. – от друга, са прикрили сключена между тях покупко-продажба на 4/6 идеални части от имота, представляващ нива с площ 107. 300 дка., трета категория в местността "Шишковското", имот № 008015 в землището на с. ***, общ. Хайредин нот. акт №169/22.11.2017 г. Безспорността на това обстоятелство се извежда от влязло в сила решение № 87/02.04.2019 г., постановено по гр. д. № 549/2019 г. по описа на Районен съд – Козлодуй, потвърдено от Окръжен съд – Враца с решение № 94/13.03.2020 г. по в. гр. д. № 728/2019 г., с което договорът за замяна, обективизиран в нот. акт № 169/11 г на нотариус В. М.-РС гр. Козлодуй, на основание чл. 26, ал. 2 ЗЗД е обявен за нищожен и на основание чл. 17, ал. 1 ЗЗД този договор е обявен като действителен договор за покупко-продажба.

Безспорно между страните отново с оглед развитието на делото е и обстоятелството, че въззивникът и ищец пред първоинстанционния съд В. СТ. В. е собственик по наследство на 17/42 /или 34/84/ идеални части от процесния имот, доколкото заведеният от него иск по чл. 124, ал. 1 ГПК е уважен за този размер съгласно влязлото в сила решение № 87/02.04.2019 г., постановено по гр. д. № 549/2019 г. по описа на Районен съд – Козлодуй, потвърдено от Окръжен съд – Враца с решение № 94/13.03.2020 г. по в. гр. д. № 728/2019 г.

От приложените по делото разходни касови ордери и приети като писмени доказателства от съда, които не са оспорени от страните, се установява, че А.Н. е изкупила от всеки един от съсобствениците, страни по обявления за действителен договор за покупко-продажба, 4/6 идеални части от процесния имот на стойност от 1100,00 лева на декар. Това обстоятелство се доказва и от изявленията на Г. П. Г., Д. П. Г., Н. ХР. Н., Г. ХР. Н., Й. В. П., П. В. П., В. М. В., К. АЛ. В., М. Д. К., Р. Д. М., А. Н. Н. в подадения от тях отговор на исковата молба, с които признават неизгоден за себе си факт, а именно, че срещу прехвърлянето на идеалните части от процесния имот са получили парична престаия, стойността на която е изчислена на база от 1100,00 лева на декар.

Спорно между страните е обстоятелството кога ищецът и въззивник В. С. В. е узнал за тази сделка. Последната се е случила на 22.11.2017 г. Въззивникът В.В. е посочил в исковата си молба, че е узнал за нея в началото на месец март 2018 г., без да е уведомен изрично за нея. Искът е заведен на 18.04.2018 г. Ответниците са оспорили това обстоятелство, посочвайки, че В.В. е узнал по-рано за сделката по-рано – още през декември 2017 г. По повод на това оспорване пред Районен съд – Козлодуй като доказателство по делото са приети справка от Районен съд – Бяла Слатина, даваща информация, че В. С. В. на 01.12.2017 г. е поискал от същия съд издаване на удостоверение по ч.гр.д. № 490/2015 г. и справка от Районна прокуратура – Козлодуй, от която е видно, че няма данни за подадени жалби от В. С. В. за периода м. 11.2017 г. – м. 03.2018 г. по повод извършена продажба на процесния имот.

С оглед дадените от върховната инстанция указания при осъществен контрол върху

решението на въззивния съд при първото разглеждане на делото относно доказването на това обстоятелство, настоящият съдебен състав при повторното му разглеждане в тази част е дал указания на страните. Съгласно тези указания ищецът по иска – В. С. В., следва да докаже, че е била налице съсобственост между него и ответниците по иска, както и че е извършено прехвърляне по договор за покупко-продажба между ответниците на дял от съсобствения имот, а ответниците следва да установят, че преди сключването на договора на ищеца е било предложено изкупуване при същите условия, както и да докажат възражението си, че при липса на отправено предложение ищецът е узнал за сделката от по-ранен момент и срокът от два месеца за предявяване на иск е пропуснат. На страните е дадена възможност съобразно новото разпределение на доказателствената тежест да посочат и представят доказателства, каквито обаче действия в тази връзка пред въззивния съд при новото разглеждане на делото не са направени.

При така разпределената между страните доказателствена тежест и предвид липсата на доказателства по делото за уведомяването на ищеца за сключената сделка, съгласно установената съдебна практика, цитирана в решението на ВКС, която не е необходимо да бъде цитирана отново, по въпроса *"коя от страните носи доказателствената тежест относно момента на узнаване на продажбата от ищеца при направено възражение от ответника за неспазен двумесечен преклузивен срок за предявяване на иск и при условие, че идеалната част от имота е продадена от съсобственик на трето за съсобствеността лице, без другият собственик да е поканен да я купи или уведомен за продажбата"* може да се заключи, че в тежест на ответника е да докаже оспорването си, т.е. да докаже, че ищецът е узнал за сделката по-рано – през м. 12.2017 г., поради което е пропуснал преклузивния срок за подаване на иска. Както бе посочено по-горе за доказване на това обстоятелство са приети като доказателства по делото справка от Районен съд – Бяла Слатина и Районна прокуратура – Козлодуй. От тези справки обаче не може да се заключи знание на ищеца за сделката още през месец декември 2017 г. Това е така, защото справка от Районна прокуратура – Козлодуй не съдържа данни за подавани в периода м. 11.2017 г. – м. 03.2018 г. жалби от В.В. по повод извършена продажба на процесния имот. Другата справка съдържа данни, че В.В. е поискал на 01.12.2017 г. от съда да му издаде съдебно удостоверение за приемането на наследството на покойната му сестра.

Предприемането на действия по снабдяването с документи би могло да се счете като знание от страна на лицето за случилата се сделка, но доколкото то представлява косвено доказателство за това знание, е необходимо по несъмнен начин, чрез верига от косвени доказателства или чрез други преки такива, да бъде установена връзка между тези действия и сключената сделка, от една страна, и завеждането на иска – от друга. В настоящи случай други доказателства за установяване на този факт липсват. Доколкото снабдяването с подобен документ може да служи за различни цели, то това доказателство според настоящия съдебен състав не е достатъчно, за да установи знанието на ищеца за сключването на сделката в по-ранен момент. По тази причина следва да се заключи, че ответниците не са изпълни възложената им доказателствена тежест, поради което следва да понесат последиците от бездействието си.

Същевременно ищецът В.В. е провел обратно доказване за факта и момента на узнаване от него за сключената сделка, искайки разпит на свидетеля Н. Й.. Показанията му дават сведения, че един от наследниците се е похвалил за продажбата на част от земята през месец март 2017 г. Тъй като сделката се е случила в края на 2017 г., а свидетелят на няколко пъти в разпита си сочи годината 2017 г., съдът не приема за достоверни в тази част показанията на свидетеля Й., защото наличието на подобно разминаване сочи на липсата на ясен спомен относно това събитие.

Гореизложената фактическа обстановка обуславя следните правни изводи:

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част. По отношение на неправилността на първоинстанционния съдебен акт, съобразно разпореждането на чл. 269, ал. 1, изр. второ ГПК, въззивният съд е ограничен от посочените в жалбата оплаквания.

Решението на първоинстанционния съд в атакуваната част съдържа реквизитите по чл. 236 ГПК и е действително, произнасянето съответства на предявеното искане и правото на иск е надлежно упражнено, поради което производството и решението в тази част са допустими. Съобразно обхвата на проверката по чл. 269, ал. 1 ГПК решението в обжалваната му част е неправилно, а въззивната жалба - основателна, по следните съображения:

Предмет на проверка в настоящото производство е посоченото по-горе решение, но само в частта му, с която е отхвърлен предявеният от В.С. В. иск по чл. 33 ал. 2 ЗС за признаване правото му като наследник на В. С. Д. да изкупи дела на наследниците Г. П. Г., Д. П. Г., Н. ХР. Н., Г. ХР. Н., Й. В. П., П. В. П., В. М. В., К. АЛ. В., М. Д. К., Р. Д. М., Г. В. ХР. и Т. В. Г., прехвърлен на А. Н. Н. чрез договор, сключен с нотариален акт № 169, том VII, рег. № 10936, д. № 867/22.11.2017 г. на нотариус В. М., вписан в регистъра на Нотариалната камара под № ***, с район на действие – районът на Районен съд – Козлодуй.

В останалата част решението е влязло в сила, поради което е недопустима проверка за неговата правилност.

С оглед очертания предмет на делото се извежда, че спорът между страните се свежда до преценка на предпоставките за уважаване на иска по чл. 33, ал. 2 ЗС. За предоставяне на защитата по този текст е необходимо доказването на следните предпоставки: наличие на съсобственост върху недвижимия имот; идеалната част на някой от съсобствениците да е прехвърлена с действителен договор за покупко-продажба в полза на трето лице, което не е съсобственик; другите съсобственици да не са поканени да изкупят частта на продавача или да са поканени при привидни условия. Законодателят предвижда двумесечен срок за предявяване на този иск.

Приетите за установени от въззивния съд фактически обстоятелства по спора дават възможност да се заключи, че всички предпоставки за уважаване на иска са налице. Безспорно по силата на влязло в сила решение № 87/02.04.2019 г., постановено по гр. д. № 549/2019 г. по описа на Районен съд – Козлодуй, процесният имот е съсобствен, а част от собствениците са се разпоредили с идеални част от процесния имот в полза на трето за съсобствеността лице – А.Н., сключвайки валиден договор за покупко-продажба.

Съдебната практика непротиворечиво приема, че когато идеална част от недвижим имот е била продадена на трето за съсобствеността лице, без изобщо другите съсобственици да са били поканени да я купят, срокът по чл. 33, ал. 2 ЗС започва да тече от момента на узнаване на продажбата, а само при наличие на отправена покана, този срок започва да тече от момента на извършване на продажбата.

След като в конкретния случай липсва отправено предложение за изкупуване, като същевременно има направено възражение от ответниците, че ищецът-съсобственик знае за промяната на титулярите в собствеността от един по-ранен момент и срокът от два месеца за предявяване на иска е пропуснат, тежестта да докаже това обстоятелство е на релевираните възражения, тоест на ответниците. По тази причина по-горе бяха обсъдени процесуалните действия на страните по събирането на доказателства и бяха анализирани вече събраните такива, като изводът на настоящата съдебна инстанция е, че ответниците не успяха да докажат пълно и главно релевираното си възражение, поради което следва да понесат последниците от процесуалното си бездействие. При това положение моментът, от който следва да се счита, че тече преклузивният срок, е този на узнаването, т.е. моментът е твърденият от ищеца по делото В.В. – началото на м. март 2018 г. В този смисъл е съдебната практика, според която узнаването от ищеца за продажбата повече от два месеца преди предявяването на иска за изкупуване е юридически факт, изгодна правна последица от чието доказване черпят ответниците, поради което тази правна последица се състои в приемане за доказано на противопоставеното от тях правопогасяващо възражение за пропуснат срок, в резултат на което правото на изкупуване да бъде отречено, каквото по настоящото дело не е сторено.

В обобщение на изложеното, настоящият съдебен състав намира, че са налице всички предпоставки за уважаване на предявения иск с правно основание чл. 33, ал. 2 ЗС и следва да бъде допуснато исканото от ищеца изкупуване. Последното следва да бъде допуснато за 40/84 идеални части, колкото са правата на собственост на разпоредилите се с имота ответници съгласно влязлото в сила решение № 87/02.04.2019 г., постановено по гр. д. № 549/2019 г. по описа на Районен съд – Козлодуй, от недвижим имот – нива с площ от 107,300 дка в местността "Шишковското", имот № 008015 в землището на с. ***, общ. Хайредин, обл. Враца, равняващи се на 51,095 дка, при договорената продажна цена от 1100,00 лева за един декар, или общо сума в размер на 56205,00 лева.

Съгласно чл. 33, ал. 3 ГПК плащането следва да бъде извършено в месечен срок от влизане на решението в сила.

При изложените съображения, решението на Районен съд - Козлодуй в частта, в която е отхвърлен предявеният иск с правно основание чл. 33, ал. 2 ЗС се явява постановено в противоречие с материалния закон, поради което следва да бъде отменено и вместо него следва да се постанови решение за уважаване на иска.

По разноските:

При този изход на спора разноски се дължат на въззивника В. С. В., който съвоеременно е поискал присъждането им при първото и второто разглеждане на делото пред въззивния съд и е представил доказателства за реалното им заплащане. Същевременно

ответниците при първото разглеждане на делото от въззивния съд са направили възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение от 2400,00 лева с ДДС, което настоящият съдебен състав намира за неоснователно. Цената на иска по чл. 33, ал. 2 ЗС е данъчната оценка на имота, която е в размер на 9463,87 лева. При тази цена на иска и съгласно чл. 7, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения действително минималното възнаграждение възлиза по-малък от претендирания размер, а именно в размер на 803,19 лева без ДДС. Доколкото обаче делото има фактическа и правна сложност, а и ищецът е ангажирал защита си по въззивната жалба на ответниците при първото разглеждане на делото по отношение на останалите искове, то адвокатското възнаграждение в този му размер се явява адекватно на оказаната защита. Съгласно разпоредба на пар. 2а от ДР на Наредба № 1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения за регистрираните по ЗДДС адвокати ДДС се начислява върху възнагражденията по наредбата и се счита неразделна част от дължимото от клиента адвокатско възнаграждение. Следователно, размерите на минималните възнаграждения по наредбата, при регистриран по ЗДДС адвокат, се явяват данъчна основа, върху която се дължи ДДС при осъществена услуга по наредбата, в случая - процесуално представителство пред съд, поради което крайният размер на дължимото на адвоката възнаграждение включва ДДС и възлиза в общ размер на 2400,00 лева. По изложените съображения и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответниците следва да бъдат осъдени да заплатят на въззивника В. С. В. направените от него разноски пред въззивния съд при първото разглеждане на делото от въззивния съд в размер 2400,00 лева за адвокатско възнаграждение с ДДС и 48,50 лева за държавна такса.

При повторното разглеждане на делото въззникът ищец В.В. също своевременно е претендирал разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 2400,00 лева и 15,00 лева за такса за заверен препис на решение. Доказателства за направата на тези разноски са представи пред този състав на въззивния съд. Срецу така поисканите разноски възражение за тяхната прекомерност не е заявено. По тази причина и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответниците следва да бъдат осъдени да заплатят на въззивника В. С. В. направените от него разноски пред въззивния съд при повторното разглеждане на делото от въззивния съд в размер 2400,00 лева за адвокатско възнаграждение с ДДС и 15,00 лева за такса за заверен препис на решение.

На основание чл. 294, ал. 2 ГПК настоящият съд дължи произнасяне и по разноските, направени пред касационната инстанция. Такива своевременно са поискани както пред ВКС, така и в настоящото производство, представени са доказателства за тяхната направа, поради което и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответниците следва да бъдат осъдени да заплатят на въззивника В. С. В. направените от него разноски пред ВКС в размер 960,00 лева за адвокатско възнаграждение с ДДС и 61,54 лева за държавна такса.

При този изход на спора на въззивника В.В. се полагат разноските, направени от него пред първоинстанционният съд, но доколкото пред настоящата съдебна инстанция няма искане за тяхното присъждане, съдът не дължи произнасяне в този смисъл.

Мотивиран от изложеното по-горе и на основание чл. 271, ал. 1 ГПК Окръжен съд -

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 87/02.04.2019 г по гр.д. № 549/18 г по описа на Районен съд - Козлодуй, **В ЧАСТТА МУ**, с която е отхвърлен предявеният от В. С. В. иск по чл. 33 ал. 2 ЗС за признаване правото му като наследник на В. С. Д. да изкупи дела на наследниците Г. П. Г., Д. П. Г., Н. ХР. Н., Г. ХР. Н., Й. В. П., П. В. П., В. М. В., К. АЛ. В., М. Д. К., Р. Д. М., Г. В. ХР. и Т. В. Г., прехвърлен на А. Н. Н. чрез договор, сключен с нотариален акт № 169, том VII, рег. № 10936, д. № 867/22.11.2017 г. на нотариус В. М., вписан в регистъра на Нотариалната камара под № ***, с район на действие – районът на Районен съд – Козлодуй, и вместо това **ПОСТАНОВЯВА**

ДОПУСКА на основание чл. 33, ал. 2 ЗС В. С. В. с ЕГН *****, с адрес обл. Враца, община Хайредин, с. ***, ***, като наследник на В. С. Д. **ДА ИЗКУПИ** правото на собственост върху 40/84 идеални части, равняващи се на 51,095 дка, от недвижим имот – нива с площ от 107,300 дка в местността "Шишковското", имот № 008015 в землището на с. ***, общ. Хайредин, обл. Враца, **при договорената продажна цена от 1100,00 лева за един декар, или общо сума в размер на 56205,00 лева**, договорена между наследниците-продавачи Г. П. Г., Д. П. Г., Н. ХР. Н., Г. ХР. Н., Й. В. П., П. В. П., В. М. В., К. АЛ. В., М. Д. К., Р. Д. М., Г. В. ХР. и Т. В. Г., от една страна, и А. Н. Н. – от друга страна като купувач, съгласно договор, обективиран в нотариален акт № 169, том VII, рег. № 10936, д. № 867/22.11.2017 г. на нотариус В. М., вписан в регистъра на Нотариалната камара под № ***, с район на действие – районът на Районен съд – Козлодуй, **ПРИ УСЛОВИЕ**, че В. С. В. **ЗАПЛАТИ** договорената продажна цена от 1100,00 лева за един декар, или общо сума в размер на 56205,00 лева за 40/84 идеални части, равняващи се на 51,095 дка от имота, в едномесечен срок от влизане в сила на настоящото решение.

УКАЗВА на В. С. В., че ако в посочения срок не изплати дължимата сума, решението за допускане на изкупуване ще се счита обезсилено по право.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК Г. П. Г., ЕГН *****, с адрес с. ***, обл. Враца, ***, Д. П. Г., ЕГН *****, адрес гр. ***, Н. ХР. Н., ЕГН *****, адрес гр. ***, Г. ХР. Н., ЕГН *****, адрес гр. ***, ***, Й. В. П., ЕГН *****, адрес гр. ***, П. В. П., ЕГН *****, адрес гр. ***, В. М. В., ЕГН *****, адрес с. ***, обл. Враца, ***, К. АЛ. В., ЕГН *****, с адрес гр. ***, М. Д. К., ЕГН *****, адрес гр. ***, Р. Д. М., ЕГН *****, адрес гр. ***, Г. В. ХР., ЕГН *****, адрес гр. ***, Т. В. Г., ЕГН *****, адрес гр. ***, и А. Н. Н., ЕГН *****, адрес гр. ***, да заплатят на В. С. В. с ЕГН *****, с адрес обл. Враца, община Хайредин, с. ***, ***, направените от него **разноски пред въззивния съд при първото разглеждане на делото** в размер 2400,00 лева за адвокатско възнаграждение с ДДС и 48,50 лева за държавна такса, направените от него **разноски пред въззивния съд при повторното разглеждане на делото** в размер 2400,00 лева за адвокатско възнаграждение с ДДС и 15,00 лева за такса за заверен препис на решение, както и направените от него **разноски пред ВКС** в размер 960,00 лева за

адвокатско възнаграждение с ДСС и 61,54 лева за държавна такса.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба при условията на чл. 280, ал. 1 и ал. 2 ГПК пред ВКС на РБ в едномесечен срок от връчването му на страните.

Решението подлежи на вписване съгласно чл. 115, ал. 2 ЗС в шест месечен срок от влизането му в сила.

Решението в останалата му част е влязло в сила.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____